

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 113

(octubre de 2023)

“Es prepara el X Congrés Mundial Obert de la IV Internacional”

La IV Internacional i la qüestió de Palestina

La IV Internacional va prendre posició contra la partició de Palestina el 1947. L'editorial de la revista IV Internacional deia llavors:

“La posició de la Quarta Internacional enfront de la qüestió palestina continua sent tan clara com en el passat. Estarà a l'avantguarda del combat contra la partició, a favor d'una Palestina unida i independent, en la qual les masses determinaran sobiranament el seu destí mitjançant l'elecció d'una Assembla Constituent (...) Més que mai cal cridar alhora a les masses treballadores dels Estats Units, gran Bretanya, Canadà i Austràlia, al poble treballador de cada país a lluitar per l'obertura de les fronteres dels seus països respectius als refugiats, a les persones desplaçades, a tots els jueus desitjosos d'emigrar, sense discriminació. Només si portem endavant seriosament, efectivament i amb èxit aquest combat podrem explicar als jueus per què no cal caure en el parany palestí. L'experiència terrible que espera als jueus a l'Estat en miniatura crea alhora les premisses de la ruptura d'àmplies masses amb el sionisme criminal. Si tal ruptura no es produeix a temps, l'Estat jueu s'ofegarà en sang.

La línia de la IV Internacional des d'aquesta data no ha canviat: un sol Estat en tots els territoris de la Palestina històrica, en el qual jueus i àrabs viuran com a ciutadans iguals. Aquesta posició, de la qual mai ens hem desviat, ha estat considerada i criticada com a utòpica i poc realista. Però si ens fixem en els esdeveniments dels últims 70 anys, no hi ha més que una sèrie de guerres, massacres i massacres. Cada vegada són

més les veus que s'alcen per dir que la solució passa necessàriament per la construcció d'un Estat únic en què tots els components tinguin els mateixos drets. El dret al retorn de milions de refugiats palestins a les seves terres i aldees és un dret inalienable. Però aquest dret al retorn és incompatible amb un o dos Estats de Gaza i Cisjordània. És incompatible amb l'existència d'un “Estat” teocràtic que manté 1,5 milions dels seus “ciutadans” com a ciutadans de segona classe per ser àrabs. És incompatible amb el sionisme basat en el terror i la reivindicació del dret exclusiu dels jueus a viure a Palestina. El líder trotskista Pierre Lambert (1920-2008), que estava familiaritzat amb la qüestió palestina, va ser un opositor conseqüent de les tesis del panarabisme. Sabia, i un dels textos que hi presentem hi torna, que, sota la disfressa del panarabisme, la revolució palestina s'estava tancant en un marc, amb les burgesies i els règims compradors dels països àrabs, que conduïa al contrari del que volien les masses palestines, el dret al retorn i un Estat únic sobretot el territori històric de Palestina. Lluitador indomable contra el feixisme i el nazisme, Pierre Lambert es va negar a establir qualsevol jerarquia entre les víctimes de la barbàrie: “El nen palestí víctima de l'exèrcit israelià als camps de Gaza o Cisjordània és, als meus ulls, no menys important que el nen jueu del gueto de Varsòvia alçant els seus braços davant la soldadesca nazi” (...) El 1993, davant els Acords d'Oslo, en què els líders de Fatah van reconèixer l'existència de l'Estat d'Israel, mentre els líders sionistes van acceptar la idea d'un suposat i hipotètic

Estat palestí al seu costat, Pierre Lambert i la IV Internacional es van pronunciar contra aquests acords, explicant que només conduïrien a noves guerres i violències.

Sionisme i panarabisme

Extracte del Cercle d'Estudis Marxistes per Pierre Lambert el 30 octubre 1970 en el tema “Revolució i Contrarevolució a Orient Mitjà”.

“És important saber que la Constitució d'una llar nacional jueva a Palestina va ser decidida per Lord Balfour, cap de Govern de l'Imperialisme britànic, el 2 de novembre de 1917. Poc abans, el 1915, Gran Bretanya, que estava en guerra amb Turquia, va expressar la seva disposició a donar suport a la independència dels àrabs. L'agent de l'imperialisme Lawrence va donar suport a la dinastia dels haixix, campions de la nació àrab i de l'arabisme.

Cal assenyalar que, en el moment del Tractat de Pau de Versalles, després de la Primera Guerra Mundial imperialista, un dels Hachemites, que més tard es va convertir en Rei d'Irak, va exigir la independència per als pobles asiàtics de parla àrab; i que el 2 de juny de 1922, Mr. Churchill va dir: “La Declaració Balfour reconeix la creació d'una Llar Jueva a Palestina (...) , el major desenvolupament de la comunitat jueva existent amb l'assistència dels jueus d'altres parts del món, de manera que pugui convertir-se en un centre en el qual el poble jueu sencer pugui prendre interès i orgull sobre les bases de la seva religió i raça. “. El Sr. Churchill, alhora que exposava el que és l'essència mateixa del sionisme, conce-

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscribis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

dia la independència a Transjordània, col·locant en el poder un altre hachemita, l'avantpassat del rei carnisser Hussein. És l'imperialisme qui, per tal de dividir els pobles del Pròxim i Mitjà Orient i enfrontar-los entre ells, per preservar i desenvolupar les posicions d'Imperialisme britànic, posicions de l'imperialisme mundial en aquesta regió del món, ha creat conjuntament els fonaments del sionisme i els conceptes bàsics de la "nació àrab".

Aquí hi ha un problema que cal plantejar, que és d'una importància extrema: no n'hi ha prou amb demostrar per mitjà dels fets com el sionisme, el nacionalisme àrab i el panarabisme són barreres creades arreu per l'Imperialisme contra la revolució als països de l'Orient Pròxim i Mitjà. Aquestes són, avui, quan la barbàrie imperialisme envairà el planeta si la revolució proletària no l'enderroca, qüestions vitals.

En el període històric en què el capitalisme seguia sent un factor de progrés i civilització, la qüestió jueva, heretada de l'Edat Mitjana, tendia a resoldre's per mitjà de l'assimilació cada vegada més gran dels jueus en les nacions occidentals. El sionisme, proclamat al congrés de Basilea el 1897, no tenia cap influència en aquell moment sobre els treballadors i el poble jueu. Les xifres ho demostren: entre 1890 i 1917, 3.057.000 jueus van emigrar d'Europa de l'Est. D'aquests, només 60.000 a Palestina, Això és una mitjana de 1.800 per any. (...)

És obvi que la situació ha canviat... Milions i milions de jueus van perdre als camps de concentració nazis. I la qüestió jueva té avui una altra dimensió, una altra densitat, està carregada d'una gran quantitat de poder emocional. És un problema particularment difícil de resoldre.

Però no més difícil que el que ho són molts dels problemes als quals s'enfronta avui la Humanitat, en la fase de decadència de l'imperialisme, en què, de manera directa, la Humanitat corre el risc d'enfonsar-se en la barbàrie. Els camps de concentració nazis no eren més que la prefiguració de la barbàrie invasiva. (...)

Però és obvi que primer cal precisar la naturalesa de l'Estat d'Israel: l'Estat d'Israel no és sinó un estat comprador que no sobreviu més que pels subsidis de l'imperialisme Americà (...)

Hi ha ajudes dels Estats Units en tots els

àmbits; assistència militar, assistència tècnica, assistència econòmica; té com a objectiu forjar i consolidar les relacions d'intercanvi i de producció capitalistes, tant en el camp com en la indústria, i enfortir un estat teocràtic-militar. Estat en què, el 1966, hi havia 100.000 aturats abans de la Guerra dels Sis Dies, un Estat en el qual, el 1968, la Histadruth1, va acceptar la congelació salarial durant dos anys, cosa que va fer que Moshe Dayan (Ministre de Relacions Exteriors, NdE) digués: "Aquest és un dels beneficis de la guerra". Això és el que és l'Estat d'Israel, un Estat burgès, comprador, artificial, un Estat creat per Stalin i Truman per impedir la revolució als països àrabs, un Estat que divideix els treballadors jueus i treballadors àrabs, que separa els obrers jueus del proletariat internacional".

Reflexions per a un enfocament marxista de la qüestió palestina

Extractes d'una contribució de Pierre Lambert, publicada a la revista Dialogo del 20 de setembre de 2004.

"L'Estat d'Israel rebutja la igualtat real als 1.300.000 àrabs que viuen dins de les seves fronteres. Això porta a la denegació del reconeixement al dret a la nació per als palestins expulsats d'Israel.

L'estat teocràtic d'Israel no reconeix com a "ciutadans" més que els jueus. Per tant, només pot negar la qualitat de ciutadans als àrabs.

En conseqüència, el dret al retorn [dels milions de palestins expulsats de les seves terres i els seus pobles, NdE] no pot convertir-se en una realitat concreta sinó en un sol Estat en què tots els ciutadans, àrabs i jueus, veiessin reconeguda la seva ciutadania.

Per tant, la pretensió dels dos Estats sobre el territori de Palestina és, en el millor dels casos, un engany...

L'Estat teocràtic és un Estat basat en la religió, mentre que aquesta, des del punt de vista de la visió democràtica (laica), és una qüestió privada.

La qüestió palestina es redueix finalment a la qüestió de la democràcia, de la qual el poble palestí (en els seus components jueu i àrab) definirà la forma i contingut, amb el reconeixement d'iguals drets dins d'un sol Estat que abasti la totalitat de la Palestina històrica (Estat d'Israel, Cisjordània...). (...)

Podem donar voltes a la qüestió una i altra vegada. No hi ha cap altra solució a la qüestió palestina que el dret dels palestins (àrabs) a la nació, és a dir, a la conquesta de la seva emancipació política. La qual cosa, si ha de convertir-se en una realitat, implica el rebuig de l'Estat teocràtic d'Israel, que fa de la religió un atribut de l'Estat.

La demanda d'emancipació política implica, doncs, necessàriament, la constitució d'un Estat que consideri la religió, sigui la que sigui, com un assumpte privat. L'Estat teocràtic (sigui quina sigui la religió en què es basa) només pot basar-se en l'arbitrarietat. L'Estat teocràtic consagra la distinció entre l'àrab i el jueu com una qüestió política, imposant a l'àrab palestí la negació dels seus drets com a ciutadà. La resposta democràtica no pot ser altra que un sol Estat que garanteixi drets iguals.

El que ens porta a una consideració: en l'època de l'imperialisme, la decadència de la societat organitzada sobre la propietat privada dels mitjans de producció inclou la destrucció de la democràcia, i per tant, de l'emancipació política. La religió esdevé el suport de la putrefacta societat de la propietat privada (L'Estat d'Israel com a trampolí, al Medi Orient, de l'imperialisme per destruir totes les nacions). (...)

L'Estat sionista només pot posar en tela de judici els fonaments de la democràcia, d'una banda rebutjant l'"Estat democràtic" als àrabs, i, d'altra banda, conduint a l'aniquilació programada de la "democràcia" per als jueus. Tractar de reconciliar l'estat teocràtic hebreu amb l'emancipació política és una obra dedicada al fracàs.

Dues conseqüències, almenys:

- Primera: l'estat teocràtic només ha pogut néixer, i subsistir, per mitjà de l'opressió del poble palestí, expulsat de les seves terres. Opressió dels palestins condemnats a l'exili i dels que viuen dins dels límits de l'Estat hebreu en una situació de "sense drets". Dels que van ser expulsats de les seves terres i confinats durant dècades als camps.

- La segona conseqüència és la guerra inhumana deslliurada per l'Estat sionista. Guerra en què aquest només subsisteix com a instrument directe i subordinat de la política estatunidenca. El qual, alhora, l'utilitza i condueix al carreró sense sortida als jueus i els àrabs (...)

Els nostres compromisos...

¡Alto a la guerra en Ucrania!

¡Alto al genocidio en Palestina!

¡Gastos militares para gastos sociales!